

Phù Dung Nhất Đóa

Em bụi trần ta cũng bụi trần
chúng mình tương ngộ cõi phù vân...
phù dung sớm tối là duyên kiếp
ta với em rồi ai cố nhân?

Ta với em đây biển với trời
trời gần mà biển lại xa xôi
nhìn lên chỉ thấy trời mây trắng
ngó biển, chừng nào biển mới với?

Sông cạn, núi mòn...xưa có lúc
đời nay...đợi mãi, thấy gì đâu?
em chim xanh thoát ra từ núi
ta bỗng tình cờ hóa hải âu!

*Ta nhớ em đi rải phấn quỳ
vệ-đường-hoa nở bước em đi
một chiều chợt thấy trên rừng biếc
bụi phấn thông vàng lớp lớp bay...*

Ta với em mờ con mắt nhau
ta nhìn em khóc và ta lau
ta lau em bụi trên trần thế
lau tóc em rồi căn cũng đau!

Em hỏi Quê Hương là xóm nhỏ
hay là thành thị phố quanh co?
áo dài em dẫu là sương khói
ta trái lòng phơi một áng thơ...

Trần Văn Lê